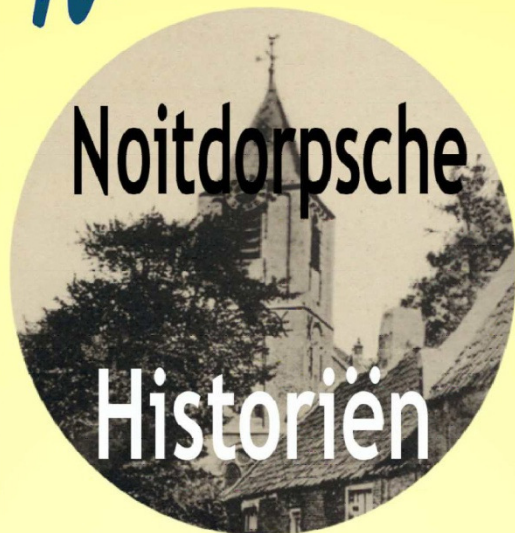

Nieuwsbrief

Per kwartaal verschijnende
uitgave van de vereniging
Noitdorpsche Historiën

19^e jaargang
nr 4, dec. 2020

In deze nieuwsbrief:

Van de voorzitter.....	1
Nieuwe leden.....	1
Facebook	1
e-mail adres	1
Kortebaandraverij Nootdorp.....	2
Vloertegel Brassershof.....	2
Opa en Oma Vis.....	3
Erfgoedwandeling Nootdorp.....	6
Koeien-route	7
Winkelcentrum Parade.....	7
Jubileumjaar.....	8
Van de penningmeester.....	8

Van de voorzitter

De laatste Nieuwsbrief alweer van dit in vele opzichten bijzondere jaar. Als vereniging hebben we stil gestaan qua activiteiten. Juist dit jaar wilden we weer lezingen gaan organiseren en ook hadden we plannen om een activiteit te organiseren rondom het fotoarchief van Gerard Baak. Helaas, maar wat in het vat zit... We hopen volgend jaar de draad weer op te kunnen pakken, zeker nu we een jubileumjaar hebben, onze vereniging bestaat 20 jaar. We gaan – samen met u hoop ik – nadenken over activiteiten in dit jubileumjaar.

Ondanks alles wensen we iedereen fijne feestdagen toe en een mooi en gezond nieuw jaar.

Nieuwe leden

In de afgelopen periode heeft zich het volgende lid aangemeld:

- A. Komduur-Daems

Hartelijk welkom en we vertrouwen er op dat u heel veel plezier zult beleven aan uw lidmaatschap. We sluiten het jaar af met 169 leden!

Facebook

Ook onze vereniging staat op Facebook: www.facebook.com/NoitdorpscheHistorien. We willen deze pagina gebruiken om contact te houden met onze leden maar vooral ook met (nog) niet leden.

e-mail adres

Steeds vaker sturen we tussen het verschijnen van de Nieuwsbrief een e-mail met interessant nieuws over lezingen, tentoonstellingen, etc. Mogelijk wilt u dit nieuws ook ontvangen. Geef uw e-mail adres door op info@noitdorpsche-historien.nl en u blijft op de hoogte van het laatste nieuws.

Kortebaandraverij Nootdorp

(door Henk Hoogweg – secretaris Stichting Kortebaan Nootdorp)

Kortebaandraverijen zijn een uniek Nederlands spektakel en bestaan al zeker 150 jaar. De kortebaan van Nootdorp vormt op die leeftijd een uitzondering en bestaat slechts 25 jaar, hoewel met documenten kan worden aangetoond dat er in ieder geval in 1792 al draverijen in Nootdorp werden georganiseerd, maar dat betrof lange baan draverijen.

Aan een kortebaandraverij nemen maximaal 24 paarden deel, die na loting in paren starten op een parcours van circa 300 meter met een linker- en een rechterbaan. In het startvak draaien de paarden 'tegen elkaar in' om vervolgens in draf te vertrekken. De vaardigheid van de pikeur tijdens het starten is van cruciaal belang voor het vervolg van de rit. Ieder paard loopt een keer in de linkerbaan en een keer in de rechterbaan. Het paard dat twee omlopen wint, gaat naar de volgende ronde, als na twee omlopen ieder paard eenmaal heeft gewonnen volgt er een zogenaamde kamprit, de winnaar daarvan gaat naar de volgende ronde. Vervolgens wordt er opnieuw geloot en uiteindelijk blijven er twee paarden over die strijden om de eerste prijs.

Van belang is dat het parcours dravend wordt afgelegd, keurmeesters houden toezicht op de juiste gang, is die er niet dan volgt uitschakeling, waarbij de rit aan het andere paard wordt toegekend.

Naast geldprijzen en gebruiksvoorwerpen ontvangt de winnaar in Nootdorp een zilveren zweep, een traditie die terug gaat tot 1792.

Stichting Kortebaan Nootdorp

Op dit moment is de Stichting Kortebaan Nootdorp bezig om de kortebaan onderdeel uit te laten maken van het immaterieel erfgoed van Unesco. We zijn bezig om een zogenaamd borgingsplan te schrijven met als onderdeel de historie van de draf sport in Nootdorp. Daarnaast zijn we op zoek naar ondersteuners van de aanvraag. Noitdopsche Historiën is in ieder geval één van die ondersteuners.

Overigens geeft de opname in de inventaris geen beschermde status, maar men kan ook niet zonder meer om je heen. Verantwoordelijk ministerie is het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. Uiteindelijk beslist een commissie van het Kenniscentrum Immaterieel Erfgoed Nederland over de toelating, naar verwachting vindt het een en ander nog dit jaar plaats.

Vloertegel Brassershof

(door Ton Gribnau / Noud Janssen)

Bij de ontwikkeling van de woonwijk 's Gravenhout werd in 2002 een halve vloertegel gevonden.

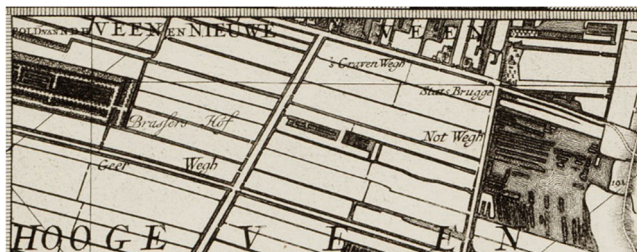
In de Nieuwsbrief van de Vereniging van april 2003 koppelde ik deze vondst aan het voormalige Brassershof, het buitenverblijf van de heer Govert Brasser Dirckzn. Hij was een telg uit een oud Delfts bierbrouwersgeslacht. Brasser bekleedde voorname posities in het land en de stad. De Brassershof lag toen in de ambachtsheerlijkheid Hoogeveen, heden ten dage ongeveer op de hoek van de Hoogeveenseweg en de Geerweg. Bij nadere bestudering blijkt mijn conclusie van 2002 wat voorbarig. Ik denk nu dat de tegel behoorde tot een vuilstort, afkomstig uit Delft.

Waarschijnlijke herkomst

Het gebied Hoogeveen was aan het eind van de 17e eeuw een grote turfwinning, waar ook de toen nog

onverharde wegen veel van hadden te lijden. Inwoners van Zoetermeer die voor de regionale marktdagen op Delft waren aangewezen, voelden er steeds minder voor om via Hoogeveen en Nootdorp over de Brasserskade naar Delft te gaan. Zij reisden liever via Pijnacker. Het gevolg was dat de inkomsten uit de tolheffing op de Brasserskade terugliepen en de opbrengst was nodig voor de dekking van de onderhoudskosten. Omdat de stad Delft eigenaar was van de Brasserskade moest zij iets ondernemen. Op 14 januari 1693 kocht de stad Delft een stuk grond met een totale lengte van ongeveer 200 meter tussen de 's-Gravenweg en de Hoogeveenseweg, om een nieuwe wegverbinding naar Zoetermeer aan te leggen.

Om de wegverbinding te verbeteren werd door Delft ook een nieuwe brug aangelegd op de plek waar de Notweg (nu: Langelandseweg) uitkwam op de 's-Gravenweg. Die werd de "Stads Brugge" genoemd, zoals op de kaart van Krukius uit 1712 is vermeld.

Verder moest ook de Hoogeveenseweg weer begaanbaar gemaakt worden. Ook dit was een onderdeel van de wegverbinding van Delft naar Zoetermeer, dat aangekocht was door Delft. Voor de wegverharding gebruikte men puin en stadsafval uit Delft. Het merendeel van de scherven die gevonden zijn rond de Hoogeveenseweg is afkomstig uit deze stortingen. Het stuk vloertegel waarover ik hierboven schreef, is zeer waarschijnlijk afkomstig uit zo'n puinstorting en niet, zoals ik eerst aannam, afkomstig uit de Brassershof.

Wat voor tegel is het?

Het is een vloertegel of plavuiz voor binnenshuis. Opvallend zijn de twee kleuren en de spreuk die er opstaat. In Delft zijn er exemplaren in het bezit van museum 'Het Huis van Meerten'. Ook het Rijksmuseum heeft nog een gaaf exemplaar in zijn bezit (zie foto hiernaast). Op diverse plaatsen in Engeland zijn er nog hele vloeren intact, o.a. in Gloucester en Kent.

De tegels, die in redelijke hoeveelheden werden gemaakt, meten ca. 14,5 x 14,5 cm en hebben doorgaans een dikte van 20 mm. Ze zijn tweekleurig, meestal rood met geel. Ze zijn vervaardigd van roodbakende klei die is ingelegd met witte klei. De witte klei is geel geworden door het afdekkende loodglazuur. De tegel heeft in het centrum een afbeelding. Het is een zogenoemde Bourgondische vuurslag. Daaromheen is in een vierhoek een tekst opgenomen die luidt: alle dinc - heeft - sijnen- tijt. De hoeken hebben een kwart bladmotief. Met een aantal identieke tegels kon men zo grotere patronen leggen.

De bakkerijen van plavuizen, stenen en dakpannen zullen met name in het westen van de Noordelijke Nederlanden een impuls hebben gekregen, toen in de loop van de vijftiende eeuw en zestiende eeuw verscheidene steden bepaalden dat men geen houten, maar stenen huizen moest gaan bouwen. Sinds de grote stadsbrand van Delft in 1536 was dat zelfs verplicht. De beschreven vloertegel is niet erg slijtvast. Na twintig jaar gebruik was de tegel lelijk geworden en moest die worden vervangen. Het tegelfragment dat op 's-Gravenhout is gevonden dateert uit de eerste helft of het midden van de zestiende eeuw. Het loopt goed in de pas met de aanname dat de tegel een deel was van het Delftse stadpuin dat aan het eind van de 17e eeuw in Nootdorp werd gestort.

Opa en Oma Vis een tijdsbeeld – deel III (slot)

(door Rinus Verweij)

In de vorige twee delen van dit artikel heb ik al een beeld geschetst van de negen decennia die Opa en Oma Vis hebben meegemaakt. Ze hebben in hun lange levens de grote wereld om hen heen totaal zien veranderen, zonder dat ze er in het rustige dorpje Nootdorp heftig door werden geraakt. Wel kregen ze naast de twee wereldoorlogen ook af en toe iets mee van grote gebeurtenissen. Ik kan me herinneren dat ze ooit vertelden over een groot passagiersschip, lang geleden, dat het toneel was van zondige feesten aan boord en "onzinkbaar" werd genoemd. Dat het schip desondanks verging zagen zij – zoals vroeger vele gelovigen – als de straf Gods voor menselijke hoogmoed en zonde. Het betrof hier natuurlijk de wereldschokkende ramp van de Titanic in 1912. Dat deze "straf" vooral de armste passagiers (onder wie vele onschuldige kinderen) trof zullen ze niet beseft hebben. De economische crisis van de jaren '30 zal ongetwijfeld ook Pleuns schildersbedrijf hebben getroffen, maar het was een klein bedrijfje, en zuinig

Pleun en Margo Vis, in de jaren '20 poserend op het erf bij hun huis aan de Dorpsstraat. Op de plek achter hen zou in de jaren '30 gebouw Nové worden gebouwd. De leilinden links bestaan nog steeds.

leven waren Margo en Pleun van jongs af aan gewend.

Over de nabije gevechten rond Ypenburg en het bombardement van Rotterdam in mei 1940 heb ik ze nooit horen spreken, al zullen deze oorlogshandelingen hen zeker beangstigd hebben. De Duitse bezetting maakte vooral indruk vanwege de gedwongen inkwartiering van Wehrmacht soldaten. Buurvrouw Jannigje Eijsberg-Both heeft me wel eens verteld hoe Oma Vis tegenover een Duitse officier die twee koppen boven haar uit stak, en haar kwam mededelen dat ze een Duitse militair in huis moest nemen, haar best deed om onder de inkwartiering uit te komen. Ze moesten bij de gelijknamige familie Vis aan de Hoogeveenseweg zijn, hield ze vol. Leuk geprobeerd, maar de officier trapte er niet in; hij had zijn adressenlijst feilloos op orde. Laat dát maar aan Duitsers over.. Uiteindelijk viel het allemaal wel mee. De ongenode gasten werden geregeld afgelost, en ze gedroegen zich netjes. Eén Duitse soldaat was volgens Oma wel fanatiek, maar een andere, Emil genaamd, maakte er geen geheim van dat hij de oorlog "krankzinnigenwerk" vond. Dankzij hun moestuintje naast gebouw Nové, en wellicht ook dankzij hun zwager Jan, die een tuinderij aan de Oudeweg bezat, overleefden Opa en Oma de beruchte hongervinter van 1945. Vergeleken met stadsmensen waren dorpingen in die jaren van nature veel meer zelfvoorzienend waar het voedsel betrof. Ik kan me nog wel herinneren dat bij enkele huizen aan de Dorpsstraat op het achtererf een

Pleun en Margo Vis, staand in de Dorpsstraat bij de inrit van het Novéplein. Op de achtergrond is de schilderswerkplaats op het achtererf zichtbaar, die in 1954 verbouwd zou worden tot bedrijfspand met woonhuis voor het jonge echtpaar Piet en Agaath Verweij. Deze foto is waarschijnlijk kort na de oorlog gemaakt.

kippenhok stond. Een provisiekast (koelkasten zag je alleen bij de slager en de kruidenier) of voorraadkelder was niet compleet zonder een aantal planken die doorbogen onder het gewicht van grote hoeveelheden glazen potten met zelf gemaakte groente.

Zoals gemeld in deel 1 heeft Pleun Vis lang gewacht met het van de hand doen van zijn schildersbedrijf. Dat hij zo laat met pensioen ging had waarschijnlijk alles te maken met het feit dat pas in 1957 de Algemene Ouderdomswet van Willem Drees werd ingevoerd als voortzetting van de Noodwet Ouderdomsvoorziening uit 1946. Voordat deze pensioenvoorziening door de overheid werd gerealiseerd was doorwerken tot op hoge leeftijd eerder regel dan uitzondering. Pas in 1954, toen hij al 77 jaar oud was, werd hij opgevolgd

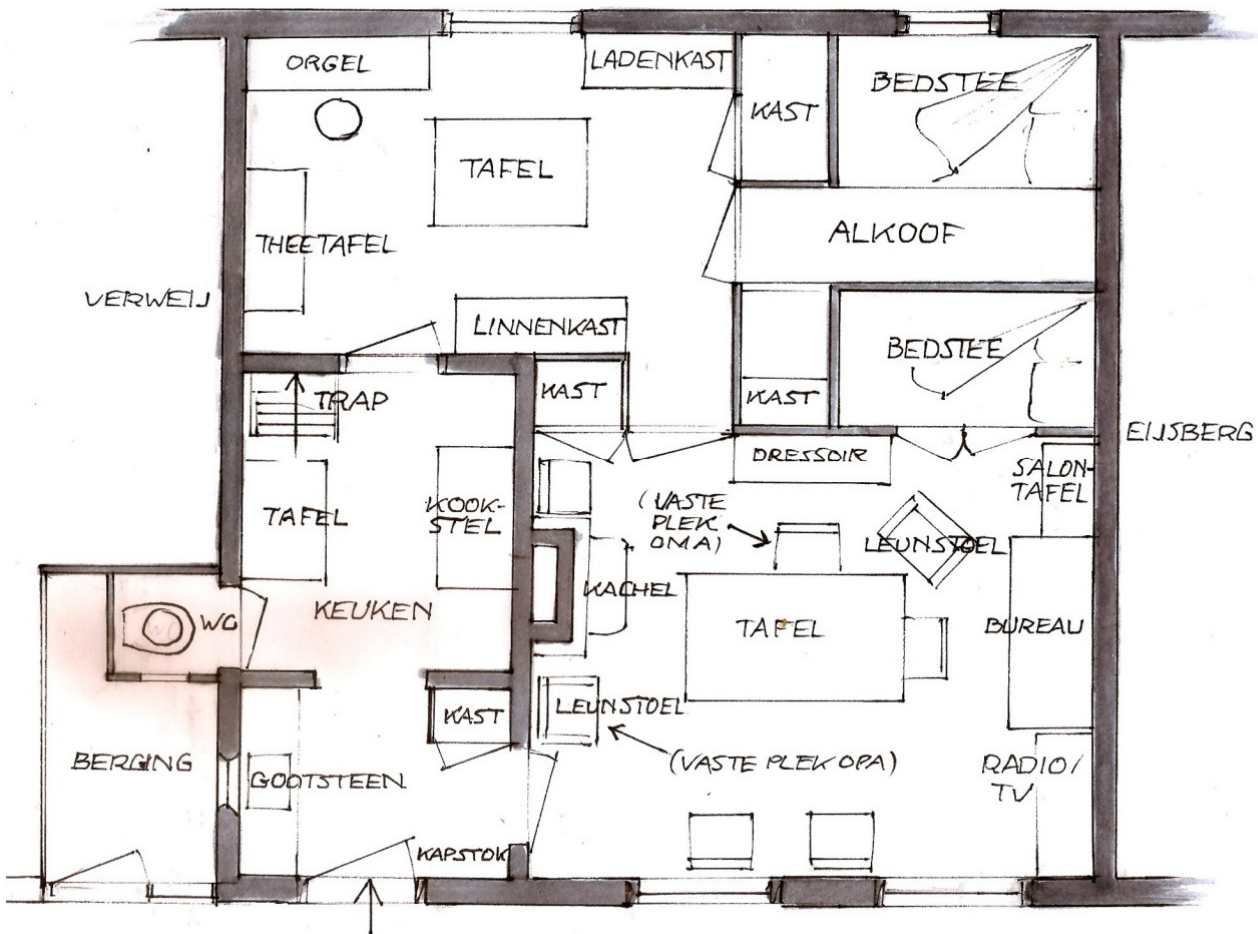
In 1958 werd in Nootdorp een geluidloze zwart-wit film gemaakt, die gedurende een klein uur een ongedwongen beeld geeft van het alledaagse dorpsleven op tal van locaties. Een uniek historisch document, dat ook – heel kort- de enige bestaande bewegende beelden van het echtpaar Vis toont. Ze staan onwennig in de deuropening van hun huis; op aandringen van zijn vrouw doet Pleun zijn hoed af.

ons heel hartelijke groet en zij
 in klein huysje dat ik 3 avonds van
 je wel? Nu gaat Opa beginnen
 met zijn schilders bel en moet hij naar
 het steeds goed moet je zeggen maar
 lief wel voor dag..... je liefhebbende
 Oma Vis
 en wil ik ook nog iets schrijven, je heb
 het niet, Opa heeft 1 org drink met
 een rond bord een bijel om te laten
 zondag te zeggen, kom maar ga
 geen zaad met de zwart hebben
 je liefhebbend Opa Vis h.o.h

Fragment van een liefbriefje met de ouderwetse handschriften van Opa en Oma Vis, gestuurd naar ons Texelse vakantieadres, juli 1961

door mijn vader Piet Verweij. Opa en Oma konden
 daarna nog lange tijd van een zorgeloze oude dag
 genieten. Dat Pleun Vis na zijn pensionering niet
 helemaal armlastig was moge blijken uit het feit dat hij
 een zilveren avondmaalstel schonk aan de kerk.
 Overigens heeft de kerk daar maar enkele jaren
 gebruik van kunnen maken, want het is onder nooit
 opgehelderde omstandigheden uit de consistorie
 ontvreemd.

Als afsluiting van mijn herinneringen aan Opa en Oma
 Vis, twee mensen die met hun eigenaardigheden voor
 altijd in mijn warme herinnering zullen voortleven,
 voeg ik een getekende plattegrond toe waarin ik vanuit
 een behoorlijk scherp geheugen de inrichting van hun
 woning aan de Dorpsstraat heb weergegeven. Voor
 bijzonderheden verwijs ik naar onderstaande
 afbeelding. Het is in deze tijd nauwelijks voor te stellen
 met hoe weinig voorzieningen deze mensen tevreden
 waren. Zo hadden ze geen telefoon; klanten en
 vrienden wisten de Dorpsstraat best te vinden. En
 anders stuurde je een brief met een bruine Juliana
 postzegel van 10 cent, die door de postbode met zijn
 grijze PTT uniform altijd punctueel werd bezorgd.
 Koken in het donkere keukentje gebeurde op een
 gasstelletje met gasflessen van Arie "Kier" Lugtigheid,
 die volgens geruchten zijn bijnaam ontleende aan de
 gewoonte van zijn vrouw Alie om nieuwsgierig door
 kieren te gluren. Het enige daglicht in de keuken kwam
 van een klein dakraam, dat door aannemer Van
 Tilburg op dringend verzoek van Margo was
 aangebracht. Na de verbouwing van 1953 liet de
 daglicht-toetreding van de keuken veel te wensen
 over, en met Van Tilburgs suggestie om de voordeur
 dan maar open te doen nam Oma Vis, bevreesd voor
 de koude "winterdag" geen genoegen. Opa en Oma
 leken zelfs nog niet helemaal gewend te zijn aan

Plattegrond van de woning van Opa en Oma Vis, gebaseerd op mijn herinnering. Ongelooflijk hoe klein behuist deze mensen waren. Vooraan rechts de woonkamer met een overdaad aan meubels. Aan de achterzijde de achterkamer met rechts het alkoof met bedstede.

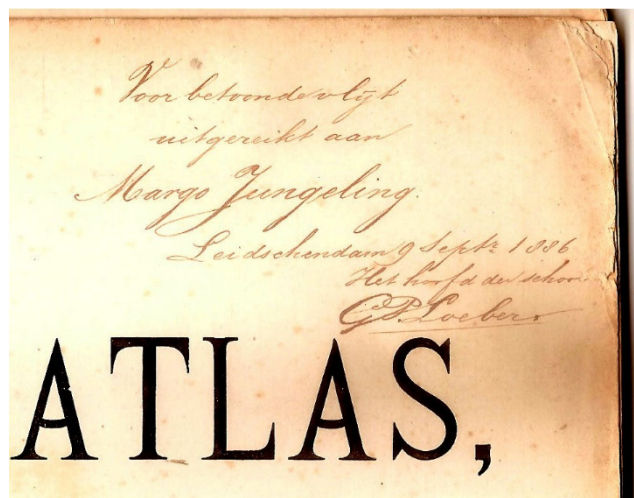
elektriciteit. Pas als het bijna aardedonker was zei Opa: "We gaan het licht maar eens opsteken" en werd de schakelaar omgedraaid. Warm stromend water, aardgas, een douche –laat staan een bad- ze hadden het niet, en misten het ook niet. Meestal stond er wel een keteltje met water op de kachel, die brandde op "nieuwerwetse" stookolie van oliehandelaar Dirk Lamens. Ongetwijfeld werd er oorspronkelijk zowel in de kamer als in de keuken gewerkt met houtkachels, want in de later gesloopte gemetselde schoorsteen bevond zich op de zolder nog een rookkast. Jezelf uitgebreid wassen was iets voor rijke mensen. Het was vooral te danken aan de wijkverpleegster zuster Niemantsverdriet – een struise dame die in een veldhospitaal aan het front van de Eerste Wereldoorlog prima op haar plaats zou zijn geweest – dat er nog een zekere basishygiëne werd gehandhaafd. Het leven verliep volgens een vast patroon en vaste rituelen. Als Margo 's avonds ging slapen werd het lange grijze haar los gemaakt uit de wrong en zorgvuldig gekamd. Margo zat altijd op haar vaste plek aan de grote tafel in het midden van de kamer recht onder de lamp, zodat ze met behulp van haar leesbril tijdschriften kon lezen. Pleun zat gewoonlijk zachtjes fluitend op zijn leunstoel bij de deur naast de schoorsteenmantel, met vingers op de leuning tikkend genietend van zijn gematteerde bolknak; meestal Agio, Hofnar of Ritmeester.

In de loop van het jaar 1964 ging de gezondheid van Oma Vis langzaam achteruit, en in augustus zou ze in haar slaap overlijden, in de bedstee naast haar

Een karakteristieke foto van Margo Vis-Jüngeling, genomen door een beroepsfotograaf kort voor haar overlijden in 1964

echtgenoot. Ze werd opgebaard in het kleine achterkamertje; enigszins macaber vanwege de zwarte gordijnen en het gekraak van de beweeglijke houten vloer. Opa Vis zou nog drie jaar in zijn huis blijven wonen, maar hij werd steeds meer hulpbehoevend. In 1967 werd hij noodgedwongen opgenomen in een verzorgingstehuis. Wegens plaatsgebrek in tehuizen in de omgeving kwam hij in eerste instantie in een katholiek (!) tehuis voor bejaarden aan de Orthenseweg in 's Hertogenbosch terecht, maar na enige tijd kwam er een plek vrij in huize Rustoord te Voorburg; in een uiterst sobere tweepersoonskamer. In 1970 kwam ook hij te overlijden, en werd hij naast zijn echtgenote begraven achter de Hervormde Kerk aan de Dorpsstraat, waar hij het grootste deel van zijn leven had doorgebracht.

Mijn erfenis van Oma, gekregen na haar overlijden: een schoolatlas, in 1885 uitgegeven door Noordhoff & Smit in Groningen. In september 1886 kreeg Margo Jüngeling op bijna 12 jarige leeftijd deze atlas van meester G.P. Loeber, hoofd der Lagere School in Leidschendam, voor "betoonde vlijt".

Erfgoedwandeling Nootdorp

De Cultuurtrein is de naam voor een programmaplan dat is geschreven in opdracht van de gemeenten Lansingerland en Pijnacker-Nootdorp door Bibliotheek Oostland, in samenwerking met Kunstgebouw. Doel is te werken aan implementatie, verdieping en borging van cultuureducatie in het basisonderwijs. Dit gebeurt door het cultuuronderwijs van basisschoolleerlingen in Pijnacker-Nootdorp en Lansingerland te ondersteunen door vraaggericht trainingen, lessen, co-teaching, inspiratie en scholing aan te bieden en de samenwerking tussen scholen en culturele aanbieders te bevorderen.

Er is ook een leerlijn Erfgoed. Erfgoed is overal om ons heen. Het zijn de sporen uit het verleden waar wij in het heden betekenis aan geven. En iedereen doet dat op zijn eigen manier, want erfgoed is nooit neutraal: betekenis geven is mensenwerk. Daarom is het belangrijk dat leerlingen van jongs af aan leren wat hun eigen rol kan zijn in het 'maken' van erfgoed.

In de leerlijn Erfgoed van de Cultuurtrein komen de leerlingen stap voor stap in aanraking met erfgoed en manieren om je daartoe te verhouden. In groep 1 tot

en met 4 werken we met voorwerpen van heel dichtbij. De leerlingen van groep 5 tot en met 8 gaan naar buiten en leren zo het erfgoed in hun omgeving kennen. In alle groepen is er veel aandacht voor wat erfgoed met jou doet, wat jij met erfgoed doet en hoe dat voor anderen is.

De Cultuurtrein heeft ook aan onze vereniging gevraagd mee te werken aan de leerlijn Erfgoed. Gevraagd is om twee wandelingen door Nootdorp te maken langs delen van ons Nootdorps erfgoed. Noud Janssen heeft deze taak op zich genomen en hij schreef een wandeling rondom de Bartholomeuskerk en een wandeling rondom de Dorpskerk, twee duidelijk herkenbare belangrijke punten in Nootdorp.

Groep 6 van meester Jan Sluis van de St. Jozefschool in Nootdorp deed alvast een onderdeel van de dorpswandeling, onder begeleiding van Noud, die met aanstekelijk enthousiasme de leerlingen vertelde over de bijzondere geschiedenis van de Bartholomeuskerk. Op een later moment zal de dorpswandeling rondom de Dorpskerk gehouden worden. Zo krijgen leerlingen op hun niveau iets mee van ons cultureel erfgoed.

Koeien-route

Boeren in Warmond hebben samen met Stichting Warmond aan de Kaag een wandel- en fietsroute gepresenteerd, de zogeheten Levend Erfgoedroute. Deze loopt langs boerenbedrijven, lokale horeca en winkels. Doel is om aandacht te vragen voor de historische Hollandse koeienrassen langs de route.

De route van zo'n 15 kilometer loopt door de historische dorpskern, via een pontje naar de polders. In de weilanden staan de verschillende koeienrassen, zoals Blaarkoppen en Lakenvelders.

De online routebeschrijving is te vinden op: www.hollandsbuiten.nl.

De Blaarkop wordt vanaf de dertiende eeuw al genoemd in geschriften en vanaf de zeventiende eeuw graasde dit type koe in grote aantallen in de polders rond Leiden. De Blaarkop is van oorsprong een dubbeldoelkoe van het vlees-melktype (60%-40%) gekenmerkt door een acceptabele melk- en vleesproductie. Blaarkoppen zijn dus gefokt met iets

meer nadruk op de vleesaanzet dan op melkproductie. De Blaarkop is egaal zwart of rood met een witte kop

en een witte staartpunt. Rondom de ogen heeft de Blaarkop een zwarte of rode vlek, de blaar. Deze mag aan de hals vastzitten. De onderkant van de buik is wit. Witte vlekken in het gekleurde deel of gekleurde vlekken in het witte deel worden, net als te hoge witte poten, beschouwd als ongewenst.

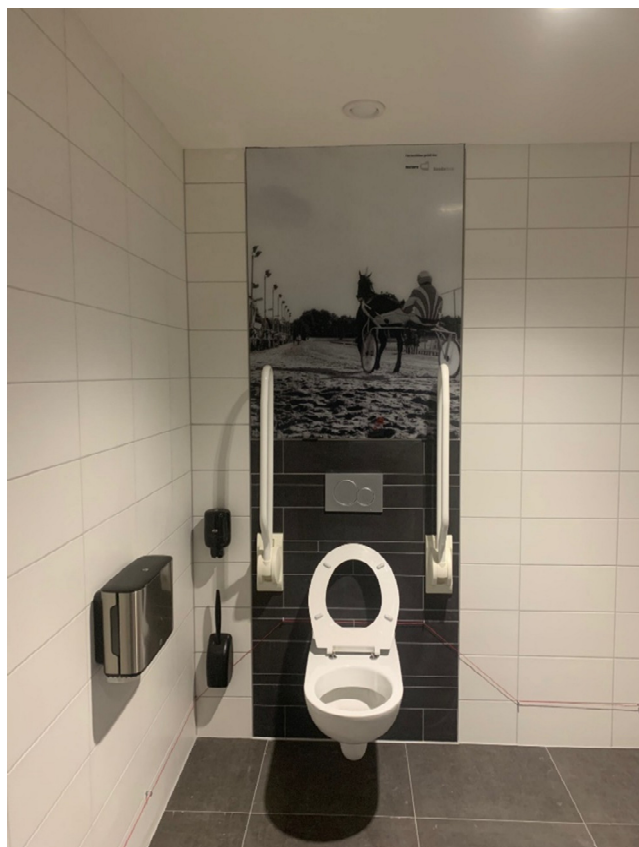
Hoewel de koeienrassen levend erfgoed zijn van het Groene Hart, hebben ze een bedreigde status. Door de intensivering van de landbouw verkozen boeren vanaf de jaren tachtig in de vorige eeuw de productievere Holsteinkoe. Inmiddels zijn er in het Groene Hart nog zo'n tweehonderd raszuivere (en melk producerende) Blaarkopkoeien aanwezig en tweeduizend totaal in heel Nederland.

Een Lakenvelder kunnen we in Nootdorp nog zien lopen in de wei bij de laatste boer van Nootdorp, Piet Post.

Winkelcentrum Parade

(door Henk Rolvink)

Wanneer je vanaf het Paradeplein met de (rol)trap naar de parkeergarage wilt of je wilt even naar het toilet dan kom je via de schuifdeuren in de hal van de parkeergarage. In het verleden had onze vereniging links een grote foto hangen van het sportpark met de renbaan. Die foto moest ruimte maken voor een reclame vitrine en later voor de ruimte achter de geldautomaat. Links hing er ook allerlei materiaal. De beheerder – de firma Savills – wilde de entree graag veranderen. Oscar van Dijk nam contact met ons op en samen met Monique van de Sande van NootdorpNU / Drukkerij Van de Sande zijn we in onze fotocollectie en de collectie van Gerard Baak op zoek gegaan naar passende foto's voor de hal en de toiletten. De bedoeling was om met name de historie van de renbaan terug te laten komen wanneer je de

entree in loopt of naar het toilet gaat. Dat is naar onze mening goed gelukt. Der foto's, samen met de straatnamen van winkelcentrum Parade verwijzen naar de paardencourses die op deze plek in het verleden zijn gehouden. Zie de twee foto's maar uiteraard kunt u ook zelf een kijkje nemen.

Jubiuleumjaar

Op 28 februari 2001 is onze vereniging officieel opgericht. Bij notaris Michiel Kouwenhoven van Notariskantoor Caminada passeerde de akte van oprichting. Volgend jaar willen we hier aandacht aan besteden en we zijn op zoek naar ideeën die dit jubileum vorm kunnen geven. Laat van u horen zodat we er met z'n allen – hopelijk – een mooi jubileumjaar van kunnen maken. Bel ons of stuur een e-mail naar info@noitdorpsche-historien.nl. We horen graag!

Van de penningmeester

Helaas hebben we in dit jaar geen activiteiten kunnen organiseren. Dit houdt ook in dat we geen (bijzondere) kosten hebben. Echter de kosten van het maken van de nieuwsbrieven zijn er natuurlijk wel. Dus de contributie wordt goed besteed.

Een mooi lichtpuntje dit jaar is de Rabo Club Support actie. Deze actie heeft ons een mooi bedrag opgeleverd van 864,65 euro. Dat gaan we reserveren voor het boek dat geschreven wordt over de glastuinbouw in Nootdorp. Onze dank gaat uit naar iedereen die op onze mooie vereniging een stem heeft uitgebracht!

Verder hoop ik van harte dat we in 2021 (ons jubileumjaar) wel weer b.v. lezingen of een workshop of iets dergelijks kunnen gaan organiseren.

We hebben dit jaar ook weer 2 sponsors, te weten Dijksman & Kruiper en Helm & Ruijgt. Daarvoor zijn we die bedrijven natuurlijk erg dankbaar.

Voorzitter	Secretaris	Penningmeester
Henk Rolvink Fonteinkruid 23 2631 DT Nootdorp tel.: 015 310 8117	Ninon Vis Berkenhof 17 2631 GJ Nootdorp tel.: 015 310 9680	Monique de Koning Veldsalie 16 2631 TN Nootdorp Tel.: 015 310 6717
www.noitdorpsche-historien.nl		

Colofon: ISSN 1570-1662

Uitgave van de Vereniging Noitdorpsche Historiën
Redactieadres: Fonteinkruid 23, 2631 DT Nootdorp.

Samenstelling en redactie:

Henk Rolvink, Ninon Vis, Monique de Koning

Verschijsing

De Nieuwsbrief verschijnt éénmaal per kwartaal.

Verspreiding

Leden van de Vereniging Noitdorpsche Historiën ontvangen de Nieuwsbrief gratis. Niet-leden betalen € 2,50 per nummer.

Contributie

De contributie bedraagt minimaal € 15,00 per jaar.

Rekeningnummer: NL 94 RABO 0137 3596 75.

De Vereniging is ingeschreven in het Verenigingsregister van de Kamer van Koophandel Haaglanden te Delft onder nummer 271.971.110.

De statuten zijn vastgelegd in notariële akte op 28 februari 2001.

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.